

❀ วันก่อนเทศกาลกลางฤดูร้อน ❀

วิลเอ่ยพร้อมกับพลิกหน้าหนังสือ "เขาชอบต้นไม้ เขาบอกว่า--ฟังนะ
ตัวยาจากต้นไม้เหล่านี้สามารถรักษาแผลได้ดีในคนที่มร่างกายแข็งแรง เช่น
คนชนบทที่คุ้นเคยกับงานหนักเงินน้อย"

"เช่นพี่กับสมาชิกทุกคนในกองทัพเรือแห่งพระราชินี" สตีเฟนบอก เขา
ดึงก้านดอกหญ้ายาวโน้มออกจากเปลือกต้นอย่างแม่นยำ แล้วนอนหงายลง
บนทุ่งหญ้ากลางเคียวก้านดอกเล่น

"ต้นไม้..." เจมส์เอ่ยขณะเซ็ดละอองเหงื่อต่างๆ ออกจากใบหน้าสีชมพู
อ้วนกลมของตัวเอง "นั่นเป็นชื่อเรียกของสีน้ำเงินที่ชาวอังกฤษโบราณใช้ทา
ตามตัว"

วิลเอ่ย "ในนี้เจอราร์ดบอกว่าดอกไม้มีสีเหลือง"

เจมส์ตอบกลับอย่างคุยโวนิดๆ "ฉันเรียนประวัติศาสตร์มากกว่านายตั้ง
ปีหนึ่งนะ ฉันรู้ว่าคนโบราณใช้ต้นไม้เพื่อให้สีน้ำเงิน" เขาหยุดไปนิดหนึ่งแล้ว
เสริมขึ้น "ลูกวอลนัทสีเขียวยังทำให้นิวเป็นสีดำเลย"

"อืม ก็จริง" วิลเอ่ย ผึ่งตัวใหญ่ปุกปุยด้วยละอองเกสรดอกไม้ร้อนลง
มาเกาะหนังสือของเขาแล้วเดินโซเซระหัดระหวยข้ามหน้าหนังสือไป วิลเป่าเบาๆ
ให้มันไปอยู่บนใบไม้ แล้วเสยผมสีน้ำตาลเหี้ยมตรงที่ปรกดวงตาขึ้น เขาเห็น
อะไรเคลื่อนไหวแวบๆ อยู่ตรงแม่น้ำถัดจากทุ่งหญ้าที่พวกเขากำลังนอนเล่นอยู่

"ดูนั่นสิ หงส์ขาว"

หงส์คู่หนึ่งกำลังลอยตัวอ้อยอิ่งเหมือนวันในฤดูร้อนอันอบอุ่น คลื่นเล็ก ๆ กระจายออกรอบตัวพวกมันมากระทบฝั่งแม่น้ำ

"ไหนสิ เจมส์ถาม เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ตั้งใจจะมองหาสักนิด

"พวกมันชอบมาที่แม่น้ำตรงนี้ เพราะเงียบสงบดี เรือใหญ่ ๆ จะอยู่ตรงปากแม่น้ำ แม่จะเป็นวันเสาร์ก็เถอะ"

"ใครจะไปตกปลาบ้าง" สตีเฟ่นถาม แต่ตัวเองยังนอนนิ่ง พาดขาข้างหนึ่งไว้บนเขา ดอกหญ้าก้านเรียวยาวยังหมุนแกว่งอยู่ระหว่างริมฝีปากทั้งสอง

"เดี๋ยวค่อยไปแล้วกัน" เจมส์บิดขี้เกียจแล้วหาว "ฉันกินเค้กอันนิ่มไปแล้ว"

"แม่ยังเตรียมอาหารปิกนิกให้เพียบเหมือนเคย" สตีเฟ่นก้มตัวแล้วมองไปที่แม่น้ำสีเขียว "ตอนฉันอายุเท่าพวกนาย แม่น้ำเทมส์ตรงนี้ตกปลาไม่ได้เลย น้ำเน่าเหม็นไปหมด ตอนนี้อายุยังชั่วขึ้นหน่อย"

"นิดเดียวเอง" วิลเอ่ยอย่างซังกะตายออกมาจากดงหญ้า

สตีเฟ่นยิ้มแล้วเอ้อมมือไปเด็ดก้านสีเขียวเล็ก ๆ ที่มีดอกสีแดงจิวชูขึ้น "สการ์เล็ต พิมเพอเนล บานรับแดด หุบหน้าฝน เป็นก้านหินลมของคนยาก คุณปู่สอนที่เือง น่าเสียดายที่นายไม่รู้จักทำมันนะ คุณเจออาร์ดเพื่อนนายพูดเกี่ยวกับดอกไม้เนี่ยยังงี้บ้างล่ะวิล"

"หือ" วิลนอนตะแคงมองฝั่งใหญ่ท่าทางอ่อนล้าที่กำลังงอปก

"ในหนังสือนะ" เจมส์กระตุ้น "สการ์เล็ต พิมเพอเนล"

"อ้อ" วิลพลิกหน้ากระดาษขยับยู่ยี่ "นี่ไง โอ ดีจัง น้ำของมันช่วยชำระหัวสมองให้แจ่มใสโดยใช้กล้วยคอก หรือล้างคอกช่วยรักษาอาการปวดฟัน เมื่อสุดลมเข้าทางจมูกโดยเฉพาะจมูกข้างที่อุดตัน"

"แน่นอน จมูกข้างที่อุดตัน" สตีเฟ่นเอ่ยขำ ๆ

"เขายังบอกด้วยว่าใช้แก้พิษงูและสัตว์มีพิษอื่น ๆ ได้"

"เหลวไหล" เจมส์บอก

"ไม่นะ" วิลแย้งเสียงอ่อน "หนังสืออายุแค่สามร้อยปีเอง ตอนสุดท้ายยอดมากเลย เขาบอกจริงๆ จังๆ ว่าท่านเพรียงฟักออกมาจากหอยเพรียงได้ยังไง"

"พวกชาวเกาะแคริบเบียนอาจจะหลอกเขาก็ได้" สตีเฟ่นบอก "หอยเพรียงนะมันเป็นล้านๆ ตัว แต่ไม่เห็นมีท่านเพรียงสักตัว"

เจมส์ถาม "หมดพักร้อนแล้วพี่จะกลับไปไหนอีกรีเปลา่ะ"

"ไปทุกที่ที่เบื้องบนส่งเราไปนั่นแหละ" สตีเฟ่นสอดดอกสการ์เล็ตพิมเพอเนลไว้ในรังดูมเลื้อยเม็ดบนสุดแล้วเหยียดร่างสูงแก้ง่ามลุกขึ้นยืน "ไปตกปลากันเถอะ"

"พวกพี่ไปกันก่อนเถอะ เตี่ยผมตามไป" วิลนอนอย่างเกียจคร้านตามองหึ่งคู่ต้อคันเบ็ดเข้าด้วยกันแล้วผูกเบ็ดกับทุ่นลอย เสียงตักแตนดังแหลมมาจากดงหญ้าโดยไม่เห็นตัว เสียงมันดังโดดเด่นท่ามกลางเสียงหึ่งหึ่งของเหล่าแมลงในหน้าร้อนที่คล้ายบทเพลงขับกล่อมชวนง่วงนอน วิลสูดหายใจลึกอย่างมีความสุขกับแสงแดด ฤดูร้อนอันสดใส รวมทั้งเรื่องที่ได้ยากกว่าสิ่งอื่นใด พี่ชายคนโตที่ออกทะเลไปแสนไกลได้กลับบ้าน โลกทั้งใบยิ้มแย้มแจ่มใสกับเขา ไม่มีอะไรจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว เขารู้สึกเปลือกตาปรือหนัก แม้จะริบลิ้มตาขึ้น แต่มันก็ปิดลงอีกครั้งด้วยความง่วงงุน เขาพยายามเบ่งตาขึ้นอีก ชั่วแวบหนึ่งวิลสงสัยว่าทำไมตัวเองไม่ยอมหลับลงอย่างเป็นสุข

แล้วเขาก็รู้

หงส์ขาวคู่หนึ่งมาอยู่ที่แม่น้ำอีกครั้ง มันเคลื่อนไหวช้าๆ ล่องลอยทวนน้ำขึ้นไป เห็นอศิระชะของวิล แมกไม้ถอนหายใจในสายลมคล้ายเกลียวคลื่นในมหาสมุทรไกลลิบ ดอกซิคามอร์ซูช่อเล็กสีเหลืองเขียวกระจาดกระจายตามกอหญ้ารอบตัว เขาเด็ดดอกหนึ่งมาหมุนเล่นในมือขณะที่มองสตีเฟ่นร้อยสายเอ็นผ่านคันเบ็ดห่างออกไปสองสามหลา บนแม่น้ำไกลออกไป เขาเห็นหงส์ตัวหนึ่งกำลังเคลื่อนหน้าหน้าคู่ของมันช้าๆ จนผ่านสตีเฟ่นไป

แต่ขณะที่กำลังผ่านไปนั้น ภาพของมันไม่ได้ลับหายไปด้านหลังสติเฟิน ลักนิต วิลเห็นร่างสีขาวยคมชัดทะลุผ่านตัวสติเฟิน

และในเส้นโครงร่างของหงส์ขาวไกลออกไป วิลเห็นเนินหญ้าสูงชันไร่ ต้นหมากรากไม้ที่ไม่เคยอยู่ตรงนั้นมาก่อน

วิลกลืนน้ำลายเอือก

"สติฟ" เขาเรียก

พี่ชายคนโตที่กำลังผูกตัวนำบนสายเบ็ดอยู่ใกล้ๆ ตรงหน้าวิลนี่เอง และวิลก็เรียกเขาด้วยเสียงอันดัง แต่สติเฟินกลับไม่ได้ยิน เจมส์เดินมาแล้ว ก็ผ่านไป มือถือคันเบ็ดตั้งตรงแต่วางต่ำขณะผูกเบ็ดกับด้ามจับไม้คอร์กให้ แน่น วิลยังมองทะลุร่างพี่ชายไปเห็นหงส์ขาวคู่หนึ่งอยู่ ร่างของมันพราวเลื่อน เหมือนอยู่ในโอหมอกบางๆ เขาถูกนั่งแล้วเอื้อมมือไปทางคันเบ็ดขณะที่เจมส์ เดินผ่าน แต่นิ้วของเขาผ่านเนื้อไม้วีดเหมือนไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้น

วิลรู้ดีว่าตอนนี้ส่วนหนึ่งของชีวิตเขาที่หลับไหลมานานได้ตื่นขึ้นอีกครั้งแล้ว เขารู้สึกหวาดกลัวระคนปลื้มปีติ

พี่ชายสองคนเดินออกไปที่แม่น้ำ ข้ามทุ่งหญ้าไปด้วยกัน ในเวลาที่ เหลือมล้าทับซ้อนเช่นนี้ วิลมองทะลุร่างโปรงใสของทั้งสองไป เห็นแผ่นดินที่เป็นจริงและจับต้องได้สำหรับเขา แผ่นดินที่เป็นเนินหญ้าทอดยาวหายไปใ โอหมอก และบนเนินนั้น เขาเห็นร่างคนหลายคนกำลังวิ่งพล่านอย่างรีบร้อน กระวนกระวาย ถ้าเพ่งมองอย่างจริงจังก็จะไม่เห็นอะไรอยู่ตรงนั้น แต่ถ้ามองแบบ คนง่วงนอน ไม่ได้เพ่งที่จุดใดจุดหนึ่ง เขาก็จะเห็นคนทั้งหมดท่ามกลางแดดจ้า พวกเขากำลังรีบร้อน

ทุกคนตัวเล็ก ผมดำ อยู่ในยุคอดีตอันนานแสนนาน พวกเขาสวมเสื้อคลุมยาวสีเขียว น้ำเงิน หรือไม่ก็ดำ วิลเห็นผู้หญิงคนหนึ่งในชุดขาว สวมสร้อยลูกปัดสีน้ำเงินสด ทุกคนรวบรวมสัมภาระอันมีทอก ลูกธนู เครื่องไม้ เครื่องมือ ไม่เท่า เขาหนึ่งสัตว์ห่อหม้อไห แล้ววางห่อที่วิลคิดว่าน่าจะเป็น

ขึ้นเนื้อตากแห้งไว้ด้วยกัน ตรงนั้นมีฝูงหมาอยู่ด้วย ขนของมันยาว จมูก
เช็ดสั้น เด็กๆ ต่างพากันวิ่งพร้อมกับตะโกนจบนหมาตัวหนึ่งหันไปมองที่อ่าว แต่
ไม่มีเสียงอะไร หูของวิลได้ยินแต่เสียงร้องของตึกเตตนตั้งเหนือเสียงหึ่งหึ่งของ
เหล่าแมลง

เขาไม่เห็นสัตว์อื่นนอกจากหมา คนเหล่านี้เป็นนักเดินทาง ไม่ได้ตั้ง
รกรากอยู่ที่นี้ พวกเขาเพียงแต่ผ่านมาเท่านั้น เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าพื้นดินที่พวก
นั้นยืนอยู่ในช่วงเวลาในอดีตเป็นผืนเดียวกับในหุบเขาเทมส์หรือเป็นที่อื่นกันแน่
แต่จู่ๆ วิลก็รู้แน่ๆ ว่าคนพวกนั้นกำลังหวาดกลัวจับขั้วหัวใจ

พวกเขาเงยหน้ามองอย่างหวาดกลัวไปทางทิศตะวันออกบ่อยๆ แสบจะ
ไม่มีใครคอยอะไรกันเลย เอาแต่สาละวนและรีบร้อนกับสิ่งที่กำลังทำอยู่ อะไร
บางอย่างหรือใครบางคนกำลังสืบคลานเข้ามา ทำให้พวกเขาหวาดกลัวจนต้องหนี
พวกเขากำลังหนี วิลพบว่าตัวเองรู้สึกเร่งรีบไปกับคนพวกนั้นด้วย เด็กชาย
เอาใจช่วยให้พวกเขาหนีไปจากหายนะอะไรก็ตามที่กำลังย่างกรายเข้ามา
หายนะอะไรก็ตาม... วิลก็หันไปมองทางทิศตะวันออกเช่นกัน แต่ยากจะบอก
ได้ว่าเห็นอะไร ทิวทัศน์แปลกๆ ทับซ้อนกันอยู่ตรงหน้า มีทั้งเนินโค้งที่เห็น
ผ่านเส้นเลือนรางของพุ่มไม้ราบและพุ่มไม้ใหม่ปัจจุบันกับแม่น้ำเทมส์ระยิบระยับ
ที่เห็นแบบกึ่งฝัน หงส์ขาวทั้งคู่ยังอยู่ตรงนั้น และก็ไม่มีอยู่เช่นกัน ตัวหนึ่ง
จุ่มคอส่งางมลงในผิวน้ำเลือนรางลอกหลอน เหมือนภาพสะท้อนจากบาน
หน้าต่าง...

...และทันใดนั้นหงส์ขาวก็กลายเป็นตัวตนจริงๆ จับต้องได้และทึบแสง
แล้ววิลก็ไม่ได้มองจากเวลาในปัจจุบันเข้าสู่เวลาอื่นอีกต่อไป พวกคนเดินทางหาย
ไปแล้ว หายไปในวันช่วงฤดูร้อนเมื่อหลายพันปีที่แล้ว วิลหลับตาลง พยายาม
อย่างยิ่งยวดที่จะเก็บภาพพวกเขาไว้ก่อนจะเลื่อนหายไปจากความทรงจำ เขา
จำหม้อแวววาวที่ทำจากทองแดงสดใสได้ รวมทั้งลูกธนูที่ปลายทำจากเศษ

หินดำแหลมคม เขาจำผิวสีคล้ำและดวงตาสีดำของผู้หญิงในชุดขาวได้
สร้อยคอลูกปัดสีน้ำเงินเจิดจ้าสดใส เห็นสิ่งอื่นใดเขาจำความรู้สึกหวาดกลัว
เหล่านั้นได้ดี

เด็กชายยืนขึ้นบนพื้นหญ้า ในมือถือหนังสือ รู้สึกขาลั่น เสียงนกกรั้ว
ร้องเพลงออกมาจากยอดไม้เหนือศีรษะแต่มองไม่เห็นตัว วิลเดินตัวสั้นไปที่
แม่น้ำ เสียงแจมส์ตะโกนเรียกเขา

"วิล ทางนี้ มาดูอะไรนี่สิ!"

วิลเดินดุ่มๆ เลี้ยวไปทางต้นเสียง สตีเฟน นักตกปลาผู้พิถีพิถันกำลัง
ยืนเหยียดสายเบ็ดออกไปที่แม่น้ำ สายเอ็นลอยหวิวผ่านอากาศไป ส่วนแจมส์
กำลังเกี่ยวตัวหนอนกับเบ็ด เขาวางมันลงแล้วชูพวงปลาเพิร์ชเล็กๆ สามตัว
ที่ถูกร้อยเหวี่ยงเข้าด้วยกันอย่างภาคภูมิใจ

"โอ้โฮ วิลอุทาน "เร็วอย่างนั้นเชียวน"

ก่อนจะรู้ว่าพูดอะไรผิดไป แจมส์ก็เลิกคว้างหนึ่งขึ้นแล้วถาม "ไม่เร็ว
เลย นายหลับอยู่รึไง เร็วเข้า เอาคันเบ็ดนายมา"

"ไม่" วิลตอบประโยคที่เป็นทั้งคำถามและคำสั่งนั้น สตีเฟนหันมามองแล้ว
จู้จี้ ก็ปล่อยสายเบ็ดให้หย่อนลง เขามองวิลเขม็งแล้วขมวดคิ้ว

"วิล เป็นอะไรี่เปล่า นายดู..."

"ผมรู้สึกแปลกๆ นิดหน่อย" วิลตอบ

"พระอาทิตย์นี่ะ พันได้เลย แดดเผาต้นคอนายตอนนั่งอ่านหนังสือ
อยู่ตรงนั้นแน่ๆ"

"คงใช่"

"แม้แต่ในอังกฤษแดดก็แรงได้ะน้องชาย มิถุนาลูกเป็นไฟและวันก่อน
เทศกาลกลางฤดูร้อน... เอาเป็นว่านายไปนอนในร่มสักพักแล้วดื่มน้ำมะนาวที่
เหลือซะ"

"หมดเลยรึ" แจมส์แย้งอย่างไม่พอใจ "แล้วพวกเราละ"

สติเฟิ่นตะเท้าไปทางเขา "จับปลาเพิร์ชให้ได้อีกสิบตัว แล้วฉันจะซื้อให้
ดื่มตอนขากลับ ไปเถอะวิล ไปอยู่ใต้ต้นไม้หน้ไป"

"ก็ได้ฮะ" วิลตอบ

"บอกแล้วว่าหนังสือมันนะเหลวไหล" เจมส์บ่น

วิลเดินข้ามทุ่งกลับไปอีกครั้งแล้วนั่งลงบนพื้นหญ้าเย็นๆ ใต้ต้นซิคามอร์
ข้างๆ อาหารปิกนิกที่ยังเหลืออยู่ เขาจับน้ำมะนาวในถ้วยพลาสติกซั้วๆ
พลางมองออกไปที่แม่น้ำอย่างไม่สบายใจ... แต่ทุกอย่างก็ปกติดี หงส์ขาวคู่นั้น
จากไปแล้ว แมลงตัวเล็กๆ บินว่อนในอากาศ โลกหม่นมัวด้วยความร้อน
หัวปวดตุบๆ เขาวางถ้วยลงแล้วนอนหงายบนพื้นหญ้า ตามองฟ้า ไปไม่เด่น
ไหวอยู่ข้างบน กิ่งไม้หายใจและแกว่งไปแกว่งมา รูปร่างสีเขียวเคลื่อนไหวตัด
กับท้องฟ้าสีน้ำเงิน วิลทาบฝ่ามือปิดตา จำได้ถึงร่างเลื่อนรยางค์กำลังรีบร้อนแวบ
ผ่านเข้ามาให้เห็นจากอดีต จำได้ถึงความหวาดกลัว...

หลังจากนั้นเขาก็บอกไม่ได้ว่าตัวเองผล็อยหลับไปหรือเปล่า เสียงถอน
หายใจจากสายลมดูจะดังขึ้น ดุดันขึ้น ทันใดนั้นเขาก็เห็นต้นไม้ที่ต่างไปจากเดิม
อยู่เหนือหัว ต้นบีช ใบรูปหัวใจของมันเต้นระริกัวรุนแรงกว่าใบซิคามอร์หรือ
ใบโอ๊ค และตอนนั้นที่ไม้ไซแนวดต้นไม้ที่ทอดยาวจรดแม่น้ำแล้ว แต่เป็นป่าละเมาะ
แม่น้ำหายไปทั้งเสียงและกลิ่น วิลเห็นท้องฟ้าเปิดโล่งอยู่รอบตัว เขาลุกขึ้นนั่ง

เด็กชายกำลังยืนอยู่บนเนินโค้งเขียวขจีเหนือหุบเขาแห่งเทมส์อันเต็มไปด้วย
ด้วยต้นไม้ กลุ่มต้นบีชรอบกายทำให้ยอดเขาโดดเด่นเหมือนสวมหมวก
เถาवेशสีทองทอดตัวขึ้นในต้นหญ้าสั้นๆ หิงกอ ฝีเสื้อสีน้ำเงินตัวเล็กๆ บินจาก
พุ่มดอกไม้คดโค้งมาเกาะที่มือเขาแล้วบินจากไปอีกครั้ง ไม่มีเสียงหึ่งของ
หมู่แมลงร้องระงมในทุ่งหญ้า มีแต่เสียงนภากระจาบร้องเพลงลอยละล่องมาตามลม

และแล้ววิลก็ได้ยินเสียงจากที่ไหนสักแห่งจึงหันไปมอง คนกลุ่มหนึ่ง
กำลังรีบวิ่งขึ้นมาบนเนิน แต่ละคนพุ่งตัวออกจากพุ่มไม้หรือต้นไม้หนึ่งไปยังอีก
พุ่มหนึ่ง ต่างหลบเสียงไม้ให้อยู่บนเนินโล่ง สองสามคนแรกพุ่งถึงหลุมลับที่

หลบลึกเข้าไปในภูเขา มีพุ่มไม้หนาบังเกือบมิด เขาคงไม่มีทางเห็นเลยถ้าพวกนั้นไม่ไปยืนอยู่ที่นั่น แล้วปิดกั้นไม้ออก ทุกคนแบกสัมภาระที่ห่อด้วยผ้าสีเข้มเนื้อหยาบ-แต่คงจะรีบห่อแบบลวกๆ วิลจึงเห็นของที่อยู่ข้างในโพล่พลมออกมา เขากะพริบตา ในห่อมีทั้งถ้วย จาน จอกทองคำ กางเขนทองขนาดใหญ่ ผังอัญมณี เขิงเทียนสูงทำจากทองคำและเงิน เสื้อคลุมและผ้าเป็นประกายระยิบระยับด้วยไหมที่ทอถักกับทองคำและเพชรพลอย บรรดาสมบัติเหล่านี้ดูจะมีมากมายไม่รู้จบสิ้น พวกนั้นใช้เชือกผูกห่อผ้าแล้วหย่อนลงไปในหลุมที่ละห่อ วิลเห็นชายคนหนึ่ง ในชุดเสื้อคลุมของบาทหลวงซึ่งดูเหมือนเป็นคนกำกับดูแล เขาคอยสังคายนอธิบายและคอยมองไปรอบๆ อย่างกังวลตลอดเวลา

เด็กชายเล็กๆ สามคนวิ่งกระหืดกระหอบขึ้นมาบนยอดเขา แล้วตรงไปทางที่บาทหลวงชี้ วิลยืนขึ้นช้าๆ แต่เด็กชายวิ่งผ่านเขาไปโดยไม่แม้แต่จะเหลียวมอง ไม่สนใจเขาอย่างสิ้นเชิง วิลรู้ดีว่าเขาอยู่ในอดีตเพื่อเป็นแค่ผู้สังเกตการณ์ ไม่มีตัวตนและไม่มีใครรู้สึกได้

เด็กชายทั้งสามหยุดอยู่ตรงชายป่าละเมาะ ยืนชะเง้อคอมองข้ามหุบเขา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถูกส่งมาดูต้นทาง เมื่อเห็นทั้งสามซุกตัวเข้าด้วยกันอย่างหวาดกลัว วิลก็ตั้งใจให้หนึ่งฟังเสียงพูดคุยของเขา และในช่วงอดีตใจก็มีเสียงก้องสะท้อนอยู่ในหัว

"ไม่มีใครมาทางนี้"

"ยังไม่มี"

"อาจจะอีกสองชั่วโมง คนส่งข่าวบอก ข้าได้ยินเขาพูดกับพ่อ เขาบอกว่ามันหนักกันเป็นร้อยๆ คุร่ายอาละวาดมาตลอดเส้นทางโบราณ เขาบอกว่าพวกมันเผาลอนดอน เราเห็นควันไฟสีดำพวยพุ่งเหมือนเมฆก้อนใหญ่..."

"ถ้าเจอเด็กผู้ชายมันจะตัดหูทิ้ง ถ้าเป็นผู้ชายก็เชือดคอฆ่า ส่วนผู้หญิงกับเด็กผู้หญิงมันก็ทำสิ่งที่เลวร้ายกว่านั้น..."

"พ่อข้ารู้ว่าพวกมันจะมา พ่อบอกว่ามีฝนตกเป็นเลือดทางตะวันออก"

เมื่อเดือนที่แล้ว พ่อยังบอกว่ามีคนเห็นมังกรบินอยู่บนท้องฟ้า"

"จะมีลางร้ายเกิดขึ้นเสมอก่อนพวกปีศาจชั่วร้ายจะมา"

"แล้วการฝังศพสมบัติพวกนั้นจะมีประโยชน์อะไร ไม่มีใครรอดกลับมาเอามันได้ ไม่มีใครเคยรอดกลับมาเมื่อพวกปีศาจขับไล่ผู้คนออกไป"

"บางทีคราวนี้อาจจะมีคนรอด"

"เราจะไปที่ไหนกันล่ะ"

"ใครจะไปรู้ ไปทางตะวันตก..."

เสียงเร่ร่อนเรียกให้เต็กรๆ กลับไป แล้วทั้งหมดก็ออกวิ่ง ห่อสัมภาระ ถูกซ่อนไว้ในหลุมเรียบร้อยแล้ว และร่างบางร่างก็วิ่งลงภูเขาไปแล้วด้วย วิลมองอย่างไม่อาจถอนสายตาได้เมื่อชายกลุ่มสุดท้ายพลัดหินเรียบก้อนใหญ่มาปิดปากหลุม หินก้อนนั้นใหญ่ที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็น พวกเขาเลื่อนให้มันเปิดสนิทที่ปากหลุมเหมือนเปิดฝา จากนั้นกำแพงหินปิดทับไว้ข้างบน กิ่งไม้จากพุ่มไม้ที่ขึ้นอยู่รอบๆ ก็ถูกนำมาปักมาล้อมข้างบนอีกชั้น ครูเดียวก็ไม่มีร่องรอยของสถานที่ซ่อนอีกต่อไป ไม่มีร่องรอยบนเชิงเขาที่บ่งบอกว่ามีการกักอันริบร้อนเกิดขึ้น ชายคนหนึ่งอุทานขึ้นอย่างตระหนกพร้อมกับชี้มือไปที่หุบเขาฝั่งตรงข้าม ถัดจากหุบเขาที่ติดกัน ควันไฟหนาที่บกำลังพวยพุ่งขึ้น ทันใดนั้นทุกคนในกลุ่มก็แตกตื่นวิ่งลงจากเนินเขาที่มีต้นหญ้าปกคลุม ทั้งสิ้นไถล กระโดด กระโจน นักบวชที่ริบร้อนและลูกลี้ลูลนไม่แพ้คนอื่น

วิลรู้สึกได้ถึงกลิ่นความหวาดกลัวที่โถมซัดเข้ามารุนแรงจนห้องไส้ปั่นป่วนชั่วขณะนั้นเขารู้แน่ๆ กับพวกที่กำลังหลบหนี รู้สึกเหมือนสัตว์ที่กำลังหวาดกลัวความตายอันโหดร้ายสยดสยอง รวมทั้งความเจ็บปวดทุกข์ทรมานและความเกลียดชัง หรือบางอย่างที่เลวร้ายกว่าความเกลียดชัง ความว่างเปล่าไร้ความรู้สึกอันแสนโหดเหี้ยม จะมีความสุขก็ต่อเมื่อได้ทำลาย ได้ทรมาน และได้เห็นความกลัวของผู้อื่น แรงคุกคามอันน่าสยดสยองคืบคลานเข้ามาหาคนกลุ่มนี้เรื่อยๆ พอๆ กับที่กำลังคุกคามคนอื่น ๆ ซึ่งก็คือเงาร่างที่เขาเห็น

จากอดีตเมื่อที่นั่นเอง กระแสคุกคามพวยพุ่งขึ้นทางฝั่งตะวันออกอีกครั้งแล้ว ครั้นครางคำรามลงมาข้างล่าง

"มันมาแล้ว" วิลตะโกนเสียงดังขณะจ้องเขม็งไปที่กลุ่มควัน เขาพยายามไม่คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อมันมาถึงเชิงผา "มันมาแล้ว..."

เสียงเจมส์ที่ดังขึ้นเต็มไปด้วยความตื่นเต้นนอยากรู้อยากเห็น "ยัง ยัง มันยังไม่ขยับเลย นายตี๋น้อยูรีเปล่า ดูลิ"

สติเฟินพูด "ช่างเป็นสิ่งที่พิเศษจริงๆ"

เสียงทั้งคู่ดังอยู่เหนือศีรษะ วิลกำลังนอนหงายอยู่เหนือพื้นหญ้าเย็นฉ่ำ เขาต้องใช้เวลาลึกครูก่อนจะรวบรวมสติและหยุดตัวสั้นได้ เด็กชายใช้ข้อศอกยันกายลุกขึ้น และเห็นสติเฟินกับเจมส์ยืนห่างออกไปสองสามก้าว ในมือถือคันเบ็ดตกปลาและถังเหยื่อ ทั้งคู่กำลังจับตามองอะไรบางอย่างอย่างสนใจ วิลยกหัวมองไปรอบๆ ฟุ่หญ้าร้อนอบอ้าวอันเต็มไปด้วยเสียงหึ่ง แล้วเขาก็ผวาเหือก หัวใจเหมือนถูกฉีกออกเป็นสองส่วนด้วยคลื่นแห่งความหวาดกลัว ลูมที่หมาเหมือนที่ถาโถมเข้าใส่เขาเมื่อสักครู่ โลกเมื่อพันปีที่แล้วมาปรากฏอยู่แค่เอื้อมนี้เอง

บนพื้นหญ้าห่างออกไปสิบหลา เจ้าสัตว์ตัวเล็กสีดำกำลังยื่นเผชิญหน้ากับเขาหนึ่ง ตัวมันพอมปราดเปรี้ยว ยาวประมาณหนึ่งฟุตครึ่ง ทางยาว หลังโค้งโก่ง ดูคล้ายตัวสโทหรือวีเซลแต่ก็ไม่ใช่ ขนของมันสีดำขลับตั้งแต่ปลายจมูกจรดหาง ตาสีดำของมันจ้องวิลเขม็งไม่กะพริบ เด็กชายรู้สึกถึงความกราดเกรี้ยว ดูร้าย และชั่วช้าจากตาคู่นั้น มันรุนแรงจนใจเขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะเป็นไปได้

จู่ๆ เจมส์ก็ส่งเสียงซู่ขึ้นมา

เจ้าสัตว์สีดำไม่ขยับ หากยังคงจ้องวิลนิ่ง วิลนั่งจ้องกลับ ตะลึงงันกับเสียงตะโกนอย่างหวาดกลัวที่ดังก้องขึ้นในหัว จากทางหางตา เขาเห็นว่าร่าง

สูงของสติเฟินกำลังยื่นหนึ่งอยู่ข้างกาย

เจมส์พูดเบาๆ "ฉันรู้ว่ามันคืออะไร ตัวมึงคือไง มันคงเริ่มมาที่นั่น--ฉันเคยเห็นในรูปนะ ตัวมันคล้ายวีเซล แต่น่าเกลียดกว่า ดูตามันสิ--"

เจมส์ตะโกนโหวกเหวกไม่เป็นภาษาใส่เจ้าสัตว์นั้น แล้วหวดคันเบ็ดลงบนพื้นหญ้าเพื่อทำลายแรงกดดันอันแสนอึดอัด เจ้ามิงค์สีดำหมุนตัวกลับแล้ววิ่งผ่านทุ่งหญ้าตรงไปทางแม่น้ำอย่างรวดเร็ว แต่ไม่มีท่าที่ตื่นตกใจ หลังยาวของมันกระเพื่อมขึ้นลงอย่างน่าขยะแขยงเหมือนงูใหญ่ เจมส์ถือคันเบ็ดวิ่งตามมันไป

"ระวังนะ" สติเฟินตะโกนบอกเสียงดัง

เจมส์ตะโกนตอบ "ฉันไม่แตะมันหรอก มีคันเบ็ดนี่อยู่ด้วย..." เขาผ่านดงต้นหลิวเตี้ยๆ แล้วหายลับไปตรงตลิ่งแม่น้ำ

"พี่ไม่ชอบเลย" สติเฟินเอ่ย

"ผมก็เหมือนกัน" วิลพูดพร้อมกับตัวสั่น เขามองไปตรงทุ่งหญ้าที่ตัวมิงค์ยืนจ้องเขาอยู่เมื่อก็ด้วยตาสีดำที่อาฆาตมาดร้าย "น่าขยะแขยงจริงๆ"

"พี่ไม่ได้หมายถึงแค่ตัวมิงค์" เสียงสติเฟินฟังดูแปลกๆ จนวิลหันขวับไปมอง เขาขยับตัวจะลุกขึ้น แต่พี่ชายตัวสูงนั่งยองๆ ลงข้างๆ พาดแขนไว้บนหัวเขา มือตึงสายเอ็นออกจากปลายคันเบ็ด

สติเฟินม้วนสายเอ็นเข้ากับนิ้วแล้วคลายออก ม้วนซ้ำแล้วคลายออกซ้ำไปซ้ำมา

"วิล" เขาพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน "พี่ต้องคุยกับนายตอนนี้ ขณะที่เจมส์ออกไปวิ่งไล่เจ้าตัวนั้น พี่พยายามหาเวลาอยู่กับนายตามลำพังตั้งแต่กลับมาที่บ้าน--หวังว่าวันนี้คงมีแต่เจมส์เท่านั้นที่อยากตกปลา--"

เขาพูดตะกุกตะกักซึ่งทำให้วิลประหลาดใจและตื่นตัว คำพูดของพี่ชายที่เป็นแบบอย่างของความสำเร็จ ความสมบูรณ์ และเป็นผู้ใหญ่ในใจวิลเสมอจากนั้นสติเฟินก็งยหน้าขึ้นมองวิลเขม็งจนดูคล้ายกับจ้องมองศัตรู วิลมอง

ตอบอย่างกังวล

สติเฟิ่นเอ่ย "ตอนที่เรืออยู่ในจ่าไม้ก้าเมื่อปีที่แล้ว พี่ส่งหัวโชนของหมู่เกาะเวสต์อินเดียนขนาดใหญ่สำหรับงานเทศกาลคาร์นิวัลมาให้ เป็นของขวัญคริสต์มาสและวันเกิดรวมกัน"

"ใช่ยะ" วิลตอบ "มันเยี่ยมมาก เมื่อวานพวกเรายังดูมันอยู่เลย"

สติเฟิ่นพูดต่อโดยไม่สนใจสิ่งที่วิลพูด "พี่ได้มันมาจากตาแก่ชาวจ่าไม้ก้าที่คว้าตัวพี่ไว้บนถนนในวันหนึ่ง แก่โผล่มาจากไหนไม่รู้ท่ามกลางขบวนแห่เทศกาล เรียกชื่อพี่ถูกต้อง แล้วบอกว่าพี่ต้องเอาหัวโชนนั้นให้นาย พอพี่ถามว่ารู้จักพี่ได้อย่างไร แก่ก็ตอบว่ามีบางอย่างที่ดูออกว่าเป็นพวกเราชาวผู้พิทักษ์ และครอบครัวของเราก็มีบางอย่างที่มองออกด้วยเหมือนกัน"

"ผมรู้เรื่องพวกนั้นหมดแล้ว" วิลบอกอย่างร่าเริง กล้ากลืนลงสั้งหรรณที่ ทำให้ลำคอเขาวางโหวงลงไป "พี่เขียนจดหมายเล่ามาพร้อมกับหัวโชนนั้นจ่าไม้ได้รี"

"พี่จ่าได้ แต่ว่ามันสุดยอดพิลึกกึกกือเลยที่คนแปลกหน้าจะพูดแบบนั้น"

สติเฟิ่นบอก "ผู้พิทักษ์ พวกเราชาวผู้พิทักษ์ เน้นชัดเจนด้วยนะ ฟังดูก็รู้--"

"โอ ไม่หรอก--ผมหมายถึงพี่บอกว่าชายแก่่นั้นเป็นผู้เฒ่า--"

"วิล" สติเฟิ่นเรียกพร้อมกับมองน้องชายด้วยดวงตาสีน้ำเงินเย็นเยือก "วันที่เราออกเรือจากคิงสตัน ตาแก่คนนั้นขึ้นมานบนเรือ ไม่รู้ว่าแกพูดอิท่าไหนทุกคนถึงปล่อยให้ขึ้นมาได้ แต่มีคนมาตามพี่ให้ไปพบ แกยืนอยู่ตรงท่าจอดเรือ หน้าตامةเมี่ยม ผมชาวโพลน แล้วก็มองลูกเรือที่ไปตามพี่มาเจีบบๆ จนกระทั่งเด็กคนนั้นออกไป แล้วแกก็พูดแค่ประโยคเดียวว่า บอกน้องชายของเธอว่าผู้พิทักษ์แห่งหมู่เกาะในมหาสมุทรพร้อมแล้ว แล้วตาแก่นั้นก็จากไป"

วิลไม่พูดอะไรเพราะรู้ว่าต้องมีอะไรอย่างอื่นอีก เขามองมือสติเฟิ่นที่กำลังมัดแน่น หัวแม่โป้งขยับขึ้นลงไปมาเหนือกำปั้นอย่างกระวนกระวาย

"หลังจากนั้น..." สติเฟิ่นพูดต่อ เสียงของเขาสั้นนิดๆ "เราถูกส่งไปที่"

